

Rahva elu on nii hästi liinades kui ka maal peenem kui meil. Ka wöid igal poel enam waimubarimist läbi tunda ja on Salsa maa selle poolest üks lõige enam harritud maadest. See on nimelt ka fest näha, et inimesed ihutoidu föremas nütsama heolega waimutoitu nõuawad. Maamatute ja ajalehede lugemine on nii pruugilis soanud, et pea keegi ilma selleta ei tahka elada.

Kui linnas ühte wõerabte majasse ehitatud trahterisse sisse läbed sis on sääsl igal pool mitu ajalebte leida, kust seest wöid selle üle teadust otsida. mis mujal vaikades sünnyib. Ilma zeitungiideta ei ole üteli förts ega trahter, kust ütsi ei läheks sianno, kus ta valjast juua wöid ja mund varemast osja ei leia. Sofolane, kui ta trahterisse läheb, siis on enamiste eesmene töö, et ta omale Haastonnu täie õlut tellib, selle aega mõõda ära jorub, sääsl juures zeitungi loeb ja sel viisi oma aega riidab, funni ta jäalle kodu läheb. Ka naased ja tüdruskud lähevad ühes meestega übtu värast tööd trahterisse, joowad Haast õlut ja ojowad juttu; seda ei vane keegi imels, aga kui see meie juures sünnyib, siis pandaks seda naesterahvale vahals.

Ka kiloförtsid maal on sedasama välisi. Ilma zeitungi ei ole mitte ühte ainust försi leida. Ka en vahust valju enam leida kui meil. Sedä veelisimad meie försivõdajad heolega lähele vanema. Ma ei läbile mitte, et meie rahva hulgas joomine wäheneb, kui försimebed mõne rublo oostas zeitungiide eest sulutassimod ja selle eest hoolitlannassimod, et võlewa wiina asemel enam õlut venustimöholataks, mis meelt nii bulliks ei oja ega nii terwist ei riin kui vürqualate wiin. Försimebed ei saaks selle läbi sugugi labju, kui nad seda vüñassimad. waid ennenalt kasu.

Liinades on elu hoopis vaham ja läblikum kui mõlemaal. Kõigisse wõerabte majadesse, setti-majadesse ja a瓦allustadesse lobtadesse, mis enam meelelahutuseks ja aja-wiitels on seatud, olgu nad nii toredad kui tahes, mõib mõtsiga ja üleskuuega siise minna, ja keegi ei vane seda imels. Kui aga seda keegi siin latsulks teha, siis pandaks warsti vahals ja aetaks majast wällja.

Ka on Salsa maalt seda waga siita, et inimeste looduselamine üle keskes hoopis lõbusam on kui meil. Seisust wahed ei ole mitte nn förged ja saevad aega mõõda issa enam ja enam. Kõmelt wõljamad öpetatud mehed rahva elust, olust ja osjast waga juure hooltega oso, peawad öpetlikka tönesid a瓦allustades seitssides ja püüawad sirjade läbi ja muul väljiti alamat rahvast öpetada. Selle poolest on meil veel suur puundus.

Rahvalikud seitssid ötsewad hoopis enam kui meie maal ja on neil sagedadate tühendete laupa liitmehid. Sell näeb jelgeste, et rahvas ise artjal muul riisjugujust elust osa võtab, mis meil mitte nii ei ole. Üts täti pejab seit ja üts inime on teise tagi, ühendus teeb tugewaabs, seda on Salsa maal juba ommu ära nähind ja see rohlem aru saadud.

Tahab põllumees uut ja paremat osja öppida, tulufamaid ja enam uuema oja riistu enesele muretjeda ja üleüldse enam ühel meetel edasi ootuda, siis jaab ta põllumeeste seitst lülmetö. Mito põrast? Ta seab, et seit ühes loos palju enam wöid teha kui ainsus inimene. Kui seit põlluturuju ehit muid osju tellib ja osta tahab, siis on see odavam kui ütsikul inimjel wõimattik on jaada.

Sellest on ka hõibus mõista, kust see tuleb, et Salsa maal nii palju ja mitmet harva seitssid on. Kõigil läspõlbitel on oma ameti tarvis seitssid leida, lubu lülmetö mõiwad jaada ja laju leida. Nõnda põllumeestel, kirjamäestel, trüffijatel, laupmeestel, lingjeppadel, rästjeppadel, puniõlbitel ja igal muul ameti ajajal. Ka majaperenaeestel on oma seitssid, milles nägi hulga laupa oja wõljamad, kesi et nad sel väljil osju, mis majapidamises waja tulewad, odavamalt wõiwad jaada. Riisjuguvel majaperenaeeste seitsil on illa enamiste oma peod ajutatud, kust kõik seitsi-lükmed odavama hinna eest osju wõiwad osta kui lehised. — Kui jama armas on kuuida, kui lauluseitjad konzertuivid annatavad. Ka riisjuguvest ei ole sääsl puuduj, ja nad wõiwad palju paremine edasi jaada, kust ei ojatõmme juurem ja elatram ou, kui aga juhataja tubli ja südi on oma salitujed.